

bestemmelser om i forretningsordenen, i hvert fald ikke før praktiske erfaringer er indvundet, og som derfor også er holdt uden for ændringsforslagene.

Med henblik på bestræbelserne for at få forhandlingerne i folketingssalen gjort mere levende indeholder ændringsforslagene derimod flere bestemmelser. Det foreslås således, at de ofte unødvendigt lange taler, hvormed *spørgsmål til ministrene* begrundes, skal skæres ned eller erstattes med *skriftlige begrundelser*. En lignende tidsbesparelse søges opnået derved, at taletiden ved almindelige lovforslags 1. behandling begrænses. Som begrundelse herfor kan anføres, at mange ordførere er tilbøjelige til ved denne indledende behandling at gå for meget i enkeltheder, hvad der virker særlig trættende for tilhørerne, hvis en hel række ordførere indgående beskæftiger sig med de samme bestemmelser i stedet for — som det forudsættes i forretningsordenen — at holde sig til principielle betragtninger. Helt undvære 1. behandling kan man ikke, da grundlovens bestemmelse om, at ethvert lovforslag skal underkastes 3 behandlinger, må respekteres. Man bør heller ikke lade ude af betragtning, at pressens omtale af udtalelser, der fremkommer ved 1. behandling, undertiden kan bidrage til at sætte en offentlig diskussion i gang, og at ikke-udvalgsberettigede partier har en naturlig interesse i at få lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende, før partierne under udvalgsbehandlingen tager endelig stilling til en sag.

Måske ville det også være på sin plads ved *politiske debatter* at nedskære ordførernes taletid i første omgang, f. eks. fra 1 time til 3 kvarter. Til gengæld kunne man så for at få lidt mere afveksling i forhandlingen indrømme ordførerne ret til en *replik* på højst 5 minutter (forlænget kort bemærkning) straks efter, at der fra regeringens side var svaret på deres første indlæg. Dette skulle ikke afskære ordførerne fra senere at få ordet med en taletid som ved den nuværende 2. omgang.

Med hensyn til de tilfælde, hvor flere end 2 lovforslag behandles under ét, er ved ændringsforslag nr. 56 foreslået en begrænsning af de meget rummelige taletider, som i så fald hidtil har været gældende.

Et andet forslag, som har været fremsat fra flere sider, tager sigte på en *udnyttelse af debatten ved finanslovsforslagets 1. behandling* på følgende måde: efter at finanslovsforslaget er fremsat, omdeles skriftlige redegørelser fra flere eller færre ministre til be-lysning af særlig aktuelle områder inden for deres budgetter, og disse redegørelser gøres til genstand for særlige debatter, der indgår som led i den samlede finanslovdebat, der derved må forudsættes at blive forlænget noget. Eller det kan tænkes ordnet således, at redegørelserne fremsættes mundtligt af de pågældende ministre, efter at ordførerne har talt i første omgang. Da der formentlig må gås forsøgsvis frem og de gældende taletidsregler i forbindelse med formandens dispensationsbeføjelser synes tilstrækkelig rummelige til, at forsøget kan gøres, synes tiden dog ikke inde til at stille ændringsforslag herom.

Et spørgsmål af en anden karakter, som fra tid til anden har været rejst, drejer sig om, hvorvidt der bør gives udvalgene adgang til i et vist omfang at åbne dørene for presse, radio og fjernsyn. I ændringsforslagene vil man intet finde herom, men der er i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 11 til § 8 gjort rede for, hvordan et ændringsforslag om sagen kunne tænkes formuleret, hvis man skulle komme til det resultat, at fordelene ved et sådant brud med den hidtil gældende ordning ville opveje ulemperne, jfr. de nævnte bemærkninger.

Derimod foreslås, at der gives forslagsstillere tilhørende ikke-udvalgsberettigede partier ret til at deltage i forhandlingen om deres egne forslag.

Et ændringsforslag, som ikke angår realiteter, men som alligevel kan påregnes at ville blive mødt med en vis interesse, er stillet under nr. 41. Det går ud på — i overensstemmelse med, hvad der ved tidligere lejligheder har været foreslået — at stille medlemmerne friere end hidtil med hensyn til benyttelse af benævnelserne „det ærede medlem“ og „den højtærede minister“. Disse udtryk har gammel hævding i det parlamentariske sprog, men kan, hyppigt gentaget, virke noget unaturligt for mange af tilhørerne under nutidsforhold, særlig når de gennem radio og fjernsyn overføres fra folketingssalen til hjemmenes stuer.